

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 310 /DPSG
DATA 08.02.2010

GUVERNUL ROMÂNIEI
SENAT
27 17.02.2010

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind unele măsuri pentru combaterea întârzierii la plată a sumelor datorate de instituțiile publice în baza unor înțelegeri de altă natură decât cea comercială și a sumelor reprezentând creanțe fiscale ale contribuabililor*”, inițiată de 6 deputați – PNL, PSD, UDMR (Bp. 507/2009).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Conform *Expunerii de motive*, inițiativa legislativă „vizează crearea unui cadru legal pentru urgentarea plăților sumelor reprezentând creanțe fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabililor”, precum și „protejarea și urgentarea plății creanțelor care nu rezultă în urma unor contracte fără natură comercială, pe care creditorii le au față de instituțiile statului”.

II. Propuneri și observații

1. Referitor la modificarea **art. 70 alin. (1)**, precizăm că textul constituie o dispoziție procedurală generală. Prin urmare, din considerente de tehnică legislativă, apreciem că locul instituirii termenului de 5 zile ar fi în cadrul art. 117 din Codul de procedură fiscală.

Totodată, apreciem că termenul de 5 zile pentru restituirea sumelor este foarte scurt și că nu există suficient timp pentru ca organul fiscal competent să deruleze activitățile de verificare a evidenței pe plătitori și să efectueze toate actele procedurale pe care le presupune operațiunea de restituire.

Precizăm că în acest termen scurt este improbabil ca personalul cu competențe în acest segment de activitate să procedeze la întocmirea documentelor necesare restituirii, la avizarea acestora de către conducătorul organului fiscal, la transmiterea către unitatea Trezoreriei Statului la care este arondat organul fiscal în cauză și la realizarea efectivă a restituirii, prin virarea sumei în contul bancar indicat de către contribuabil.

De asemenea, arătăm că, în conformitate cu dispozițiile art.117 alin.(6) din Codul de procedură fiscală, în situația în care contribuabilul înregistrează obligații fiscale restante, restituirea oricărei sume de la buget se face numai după compensarea eventualelor obligații de plată, până la concurența celei mai mici sume. Acest fapt este de natură să prelungească termenul în care o cerere de restituire de sume ar putea fi, în mod obiectiv, soluționată.

Mai mult, trebuie să subliniem că rambursarea taxei pe valoarea adăugată nu poate fi tratată similar cu restituirea de sume de la buget, dat fiind caracterul specific al administrării acestui impozit.

În acest sens arătăm că, potrivit dispozițiilor art.147³ din *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, prin „decontul de taxă prevăzut la art. 156², persoanele impozabile trebuie să determine diferențele dintre sumele prevăzute la alin. (2) și (3), care reprezintă regularizările de taxă și stabilirea soldului taxei de plată sau a soldului sumei negative a taxei. Dacă taxa de plată cumulată este mai mare decât suma negativă a taxei cumulată, rezultă un sold de taxă de plată în perioada fiscală de raportare. Dacă suma negativă a taxei cumulată este mai mare decât taxa de plată cumulată, rezultă un sold al sumei negative a taxei în perioada fiscală de raportare”.

Persoanele impozabile pot solicita rambursarea soldului sumei negative din decont sau pot reporta acest sold în decontul perioadei fiscale următoare.

Conform prevederilor art.85 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, dreptul de rambursare a taxei pe valoarea adăugată se stabilește prin decizie emisă de organul fiscal.

Astfel, pentru soluționarea deconturilor cu sume negative de taxa pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare, a fost aprobată, începând cu anul 2004, o procedură specială, care, în decursul anilor a fost îmbunătățită, în prezent fiind aprobată prin *Ordinul ministrului economiei și finanțelor publice nr.1857/2007 privind aprobarea Metodologiei de soluționare a deconturilor cu sume negative de taxa pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare*.

Solicitările de rambursare a taxei pe valoarea adăugată depuse se soluționează în funcție de gradul de risc fiscal pe care îl prezintă fiecare contribuabil și se bazează pe o analiză care are ca scop stabilirea, pe de o parte, a comportamentului fiscal al contribuabilului, iar pe de altă parte, a riscului pe care îl are administrația fiscală în cazul fiecărei rambursări.

În cazul contribuabililor cu risc fiscal scăzut, rambursarea se face direct, fără aplicarea unor proceduri care să-i implice pe aceștia, însă în cazul contribuabililor cu risc fiscal mediu și ridicat, rambursarea se face pe baza solicitării unor informații suplimentare sau în urma efectuării unei inspecții fiscale la sediul solicitantului.

De remarcat este faptul că încadrarea contribuabililor în categoriile de risc fiscal se realizează printr-un proces obiectiv, bazat pe datele deținute de administrația fiscală și care reflectă comportamentul fiscal al contribuabililor (date din declarații fiscale, raportări contabile și bilanțuri, acte de inspecție fiscală, ritmicitatea declarării și plății obligațiilor fiscale, etc.), analiza acestor date fiind realizată automat, cu ajutorul aplicațiilor informatice.

Menționăm că fraudă la rambursarea taxei pe valoarea adăugată nu este o problemă specifică țării noastre, ci o problemă pe care se concentrează toate țările membre ale Uniunii Europene.

Astfel, pentru contribuabilii care prezintă un risc fiscal ridicat, datorat fie comportamentului fiscal incorrect, fie a domeniului în care își desfășoară activitatea, administrația fiscală nu își poate asuma riscul de a rambursa de la bugetul de stat sume importante, fără a verifica, în prealabil, corectitudinea acestor solicitări.

În acest sens, trebuie subliniat faptul că, în primele 10 luni ale anului 2009, inspectorii fiscali au întocmit cca. 2.000 de sesizări penale, o parte însemnată a acestora fiind făcute în relație cu solicitările de rambursare a taxei pe valoarea adăugată.

În aceeași perioadă de timp, organele de inspecție fiscală nu au aprobat dreptul de rambursare pentru cca.18 % din sumele solicitate prin deconturile depuse de contribuabilii încadrați la risc fiscal mare.

Menționăm faptul că aproximativ 70% din aparatul de inspecție fiscală este angrenat în acțiuni de inspecție necesare soluționării deconturilor cu sume negative ale taxei pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare, fapt din care reiese că o eventuală reducere a termenului de rambursare ar conduce practic la blocarea activității de inspecție fiscală.

Având în vedere cele expuse anterior, precum și necesitatea ca termenul legal de soluționare a cererilor de restituire ori de rambursare de sume de la buget să fie unul unitar, fezabil indiferent de natura ori cuantumul sumei în cauză, respectiv de tipul contribuabilului solicitant, considerăm inoportună modificarea dispozițiilor **art.70 alin.(1)**.

2. În ceea ce privește modificarea **art. 124 alin. (1)**, apreciem că nu este necesară folosirea sintagmei „*creanțe fiscale principale sau accesorii*”, fiind de preferat folosirea formulării actuale a textului, și anume: „*sumele de restituit sau de rambursat de la buget*”.

Totodată, menționăm că nu susținem propunerea formulată, deoarece, în principiu, un drept este acordat numai în situația în care titularul lui înțelege să și-l exercite.

Precizăm că, până în prezent, doar o parte din contribuabili au solicitat acordarea de dobânzi în temeiul art.124 din Codul de procedură fiscală, o mare parte renunțând la exercitarea acestui drept.

Totodată, subliniem faptul că aplicarea unei prevederi legale de tipul celei propuse ar avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat, creând premisele unei scăderi importante a veniturilor statului.

3. La **art. II** se propune acordarea de „*dobânzi de întârziere*”, fără însă ca acest termen să fie definit în legislație. Precizăm că nu este reglementat un nivel pentru aceste „*dobânzi de întârziere*”, motiv pentru care apreciem că reglementarea este incompletă. Totodată, extinderea prevederilor legale referitoare la acordarea de dobânzi pentru sumele restituite ori rambursate cu depășirea termenului legal de soluționare a cererii și la alte categorii de creanțe decât cele prevăzute de Codul de

procedură fiscală, influențează negativ bugetul general consolidat, prin sporirea cheltuielilor publice.

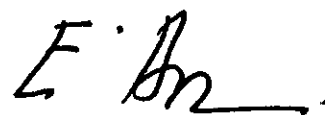
4. Ținând cont de faptul că prevederile **art. III** reglementează *nivelul majorărilor de întârziere*, în condițiile în care, în prezent, astfel de reglementări se regăsesc la art.120 din Codul de procedură fiscală, se impune eliminarea acestora, fiind necesară respectarea prevederilor art.15 din *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, deoarece, în caz contrar, s-ar crea premisele existenței unei duble reglementări în această materie.

5. Apreciem că măsurile propuse la **art. III** coroborat cu **art. IV**, potrivit cărora autorităților publice care au calitatea de debitori, respectiv Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale - în cazul pensiilor - și Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă - în cazul indemnizațiilor de șomaj, le revine obligația plății dobânzilor din oficiu în cazul neachitării la termenele de scadență a acestor drepturi, generează *influențe financiare suplimentare asupra cheltuielilor bugetului asigurărilor sociale de stat și bugetului asigurărilor pentru șomaj*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**
Președintele Senatului